

Преди Девети септември тя ме викаше у тях да видя детето, когато се наложеше. Тогава работех в католическата болница и бях си създал в града авторитет като лекар. И тя държеше аз да видя детето и. Всъщност от тогава ние си възстановихме познанството с нея. Още навремето, когато беше студентка, самият проф. Моллов я ценеше много като интелект. При него тя специализираше вътрешни болести.

В Пловдив Марена принадлежеше към "бо монда", но не се приравни с баналните еснафи. И тя, и Кочо обещаха да поддържат интелектуален живот. Макар и да е попаднала в търговска среда, Марена беше запазила потенциала на този интелект, който беше активизиран от нашия проф. Моллов. Когато Марена след продължително прекъсване постъпи за пръв път на работа като лекарка в Първа Градска болница в Пловдив, д-р Торпоманов, който беше неин шеф ми каза, че тя необикновено бързо навлиза в работата и се справя много добре. При една среща от това време тя ми каза: "Снех от гърба си един голям товар на едно обикновено съществуване в среда, където се говори само за килими и неща от този род".

В София тя вече дойде като изградена лекарка. ~~Живее~~ Може би Марена е разказвала на Димов някои конфликти от своята среда, по-особени случаи от ~~своят~~ ежедневиe. Тя обичаше да говори. С малко думи можеше да засегне един въпрос и да го осветли доста интересно.

Цялата къща на "Кирил и Методий" в Пловдив беше тяхна. Обстановката вътре не ми правеше особено впечатление. В никой случай тя не беше нещо повече от обикновеното. Това беше една добра буржоазна къща. Но в никой случай тук нямаше нещо натруфено или безвкусно. Имаше картини, които ми правеха впечатление. Помня една с класически вюжет, една голяма с цветя. А по това време човек можеше да влезе в Пловдив къщата на занаятчия, която можеше да бъде много тежко, но безвкусно и претоварено подредена.

Когато бях в Пловдив преди девети аз дори не разбрах дали по това време Апостолови са имали автомобил. А тези неща се чуваха.

Не се е говорило също тяхната къща да е среда на големи сбирки. Големи приеми там не са ставали. Те живееха като че ли някак си тихо.

През 1940 г. аз се върнах от Германия и постъпих на работа в Католическата болница. Може би към 1942 или 43 година бях за пръв път повикан у тях за детето. Не знам как са се сближили с Кочо, не знам също дали са ходили заедно в Беломорието по време